

enia verò clausa est sapientia occulta. Qui igitur sapientia verbum habet, sed hoc erogare proximo negligit, quasi pecuniam in sacco ligatam tenet. Unde scriptum est: Sapientia abscondita est, &c. Et argutè S. August. serm. 43. de Sanctis. Quid est, Nolite portare sacculum? Nolite fieri sapientes penes vosmetipsos. Accipite Spiritum sanctum. Fons in te debet esse, ubi erogatur, non ubi includitur. Quò spectat parabola talentorum Matth. 25. ubi qui talentum acceperat, & otiosum illud habuerat sudario involutum, & terra defossam, muçatatur à Domino in desidiæ & imprudentiæ pœnam. Tollite ab eo talentum. Inutilem servum ejicit in tenebras exteriores. Bellè & verè multi ex Patribus sentiunt hîc talentis Evangelicam, quæ sapientibus exponenda, atque evulganda in animarum salutem committitur. Sunt qui per unum talentum portendi existiment totam sacram Scripturam, cujus intelligentia pretiosa est ad instar & magni valoris monetæ, cælitus illi data non ad propriam solum, sed ad alienæ salutis lucrum. De quo David Pf. 11. 7. Eloquia Domini, eloquia casta, argenti igne examinatum, &c. Ad quæ verba, & ad præsentem parabolam rectissimè S. Hieronymus. Dares pecuniam meam, sive argentum nummulariis: utrumque enim argyrision Græcus sermo significat: Eloquia Domini, eloquia casta, argenti igne examinatum. Pecunia ergo & argenti prædicatio Evangelii, & sermo divinus est, qui dari debuit nummulariis, id est, cunctis credentibus. Jure igitur optimo servus ille desidiosus & imprudens malè audit apud Dominum suum, & acerbè mulctatur, quia acceptam pecuniam inutilem, inanem, & quasi mortuam ac sepultam habebat, dum sibi dumtaxat, & non aliis laborabat, cum illam acceperit, non ut sibi soli, sed ut multis consulere. O quantum timere debent, qui acceptum Evangelicæ sapientiæ talentum otiosum habent! Si autem (ait Origenes) displicet tibi quod dicitur, si propter quod non docuit quis judicatur, recordare illud Apostoli: Væ mihi, si non evangelizaverò. 1. Corint. 9. 16.

S. August. Eroganda est aqua ex fonte.

Matth. 25. 28. Parabola talentorum.

Pf. 11. 7.

S. Hieron.

Origen.

Prov. 11. 26.

Malodicitur qui abscondit frumenta sapientia: qui vero illa communicat benedicitur.

S. Greg.

lis, quia super pauca fuisse fidelis, intra in gaudium Domini tui. O quantum hoc inter utrumque sapientem discrimen! Hic benedicetur, ille maledicetur: verè insipiens ille, qui sibi tantum sapit: verè sapientissimus qui & sibi, & aliis: unde subjungit Salomon v. 30. Qui suscipit animas, sapiens est. Ex Hebræo veritas: Qui capit, qui inescat, dirigit, protegit, & docet animas.

Prov. 16. 21.

LXX.

Cant. 8. 13.

Rupert. Chald.

Genes. 1. 1.

Pf. 103. 24.

Joan. 1. 2.

Cur Christus aeterna Dei sapientia tribuatur rerum omnium molitio.

Eccles. 4.

sapient.

sapientiam eis distribuens. Ideò noluit ut prius mente conciperemus eum ut sapientem personalem, ut infinitè sapientem, quàm audiremus ipsum se creaturis communicare: In sapientia creavit Deus cælum & terram: ne si aliquando non se communicans audiretur, humana tenuitas minus decorè sentiret de sapientissimo Deo, putans sibi ipsi esse solummodò sapientem, ac proinde neminem hominibus, ut Tertullianus in re persimili dicebat, Apolog. c. 47. & Persius Saty. 1. Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc, sciat alter.

Qui suam aliis sapientiam communicat, Deum pro virili amulatur. Matth. 1. 1.

Remigius.

Christi prædicatio, per quam hominibus suam communicavit sapien-tiam illum Dei Filium demonstrabat.

Marcus, externum nullum divinæ Christi naturæ afferri posse firmissimum argumentum, quàm diuturnam ipsius prædicationem, per quam ipse & per se & per alios suam omnibus munificentissimè communicabat sapientiam, uti æternus æterni, Patris Filii sapientissimus. Bene quidem, & optimè Beda in c. 1. Marc. Beda: Apè Marcus, qui librum suum ab initio Evangelicæ prædicationis inchoabat, Filium Dei magis appellare voluit Jesum Christum, quia divina fuit potentia Evangelium mundo prædicare. Ut subinde ratum, firmumque maneat, sapientes Ecclesiæ viros, qui non tantum sibi, sed & aliis sapientes sunt in animarum conversionem & culturam impensè incumbendo, hos quidem non homines esse reputandos, sed Deos, ut qui sapientissimum Dei Filium pro virili æmulentur.

Bedæ

Isaias 61

Isaias immundum se faceret quia à verbi ministerio tacuit

S. Hieron.

S. Hieron.

Per sapientiam verò communicationem in divinitatem transformatus.

S. Basil.